

Xí Thần

Contents

Xí Thần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	3
6. Chương 6	4
7. Chương 7	4
8. Chương 8	5
9. Chương 9	5
10. Chương 10	6
11. Chương 11	7
12. Chương 12	7
13. Chương 13	8
14. Chương 14	9
15. Chương 15	10
16. Chương 16	11
17. Chương 17	11

Xí Thần

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, hiện đại, hài bựaEditor: Tiểu Hồng ĐậuĐây là câu chuyện tình yêu của một chàng trai và một thực

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xi-than>

1. Chương 1

Do sơ suất của một đồng nghiệp trong việc thiết kế công trình, cả phòng ban hấn phải tăng ca cả tuần nay, thật không dễ dàng gì mới giải quyết được thỏa đáng. Vừa đặt chân về đến nhà, Vu Hằng quần áo không thèm thay, mặt không cần rửa liền vội vã bò lên giường, ôm lấy gối đầu trực tiếp ngủ ngon. Vốn tưởng rằng có thể làm một giấc đến bình minh, thậm chí ngủ đến chiều cũng chẳng ai quản, cứ nhiên nửa đêm lại muốn đi vệ sinh. Vu Hằng vốn nghĩ mặc kệ nhưng từng đợt, từng đợt đánh thẳng vào đại não hấn, muốn không để ý cũng không xong.

Vu Hằng cau có bò xuống giường, chân mò dèp mãi không thấy đành trực tiếp chân trần bước về phía nhà vệ sinh. Sau khi thành công mò được đến bồn cầu, hấn liềng phóng suất tiểu đê, thoát ra thoải mái đến mức thở một hơi dài. Chính là sau đó, hình như bị kẹt a....

Cố sức nâng lên mi mắt đã muốn sụp xuống, Vu Hằng chăm chú nhìn nửa thân dưới của mình

Thế nhưng gì cũng không nhìn được, lại cố gắng xoay người mò công tắc điện. Đợi cho mắt dần thích ứng được với ánh sáng, Vu Hằng lại một lần nữa nhìn xuống định giải thoát cho đê đê nhà mình. Chỉ là, ngoại trừ tiểu đệ, hình như hắn còn nhìn thấy một thứ khác. Nói như thế nào bây giờ nhỉ, hình như cái thứ đó đang ngồi xếp bằng trong không trung, che mắt nhưng vẫn cố sống cố chết xuyên qua khe hở mà nhìn chăm chăm vào tiểu đệ của hắn như tên biến thái.

Vu Hằng chết sững tại chỗ.

Đối phương tựa hồ cũng cảm ứng được Vu Hằng đang nhìn, hai mắt giương lên...nhìn lại.

Vu Hằng nhìn chăm chăm vào vật thể chưa xác định kia.

Vật thể chưa xác định kia cũng nhìn chăm chăm Vu Hằng.

“Ta có phải hay không ngủ đến hỏng đầu rồi?” Vu Hằng híp mắt, lẩm bẩm.

Vật thể kia vẫn như cũ nhìn hắn, chớp chớp mắt, gật đầu xác định: “ Người xác thực là ngủ đến hỏng đầu!”

“ ... ”

Vu Hằng liền trực tiếp ngắt xui.

2. Chương 2

Sáng sớm nghe tiếng chim hót để rời giường là một chuyện tương đối tốt, chẳng qua nếu như phát hiện mình thức dậy trong WC, hơn nữa tiểu đệ nhà mình còn chưa cất đi, đang yên vị ngoài quần thì dường như không được tốt cho lắm.

Vu Hằng ngáp một cái, thỉnh linh nhớ tới chuyện phát sinh tối qua liền giật mình. Hắn vội vã đứng lên, ngẩng đầu nhìn tứ phía trong nhà vệ sinh, quả nhiên trông thấy đôi chân đang lủng lẳng trong không khí, tuy rằng so với tối qua có trong suốt hơn, nhưng hắn chắc rằng là cùng một loại.

Đối phương trưng ra một khuôn mặt vô tội, nháy nháy mắt, giơ tay lên vẫy vẫy Vu Hằng: “Sớm a!”

“...Sớm...!” Vu Hằng cũng vô thức đưa tay lên bắt chuyện nhưng lại đột nhiên có cảm giác đại nạn sẽ ập xuống đầu. Hình như hắn đã từng nghe thấy có người bảo rằng, ai đó nhìn thấy ma nghĩa là người đó sắp quy tiên a...

Không, không, không, nhất định là gần đây tăng ca nhiều quá nên đem đầu óc phá hư rồi. Cái vật thể trước mắt chắc là ảo giác, không để ý đến nó, nó sẽ biến mất. Ngày mai hắn phải đối với ông chủ xin nghỉ phép, phải hảo hảo nghỉ ngơi mới được.

“A, thật ngại quá, người vẫn chưa kéo khóa quần!”

“ ... ”

Vu Hằng nháy mắt đầu óc trống rỗng.

Thế nhưng thân thể hắn theo bản năng chạy nhanh ra ngoài, khóa chặt cửa nhà vệ sinh lại.

Hắn nhìn chăm chăm cửa phòng cả phút cũng không thấy có động tĩnh gì, lúc này mới thở phào một hơi.

Là ảo giác đi...!

3. Chương 3

Tâm trạng nặng nề, Vu Hằng bắt đầu thu thập phòng ngủ, khóa quần cũng kéo lại chỉnh tề. Do dự mãi, hắn vẫn là bước về phía nhà vệ sinh. Đến khi mở cửa, lần thứ hai nhìn thấy đôi chân lủng lẳng trước mặt, hắn liền cảm thấy lục phỉ ngũ tạng không vỡ nát thì cũng mỗi thứ một nơi.

Lặng lẽ khóa kĩ cửa lại lần nữa, loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc quen thuộc, Vu Hằng vội vã lấy điện thoại di động từ túi áo khoác ra, ngoài ý muốn nhìn thấy tên “Ông chủ” nhấp nháy trên màn hình, đầu của hắn đột nhiên nhói lên.

Vu Hằng thấp thỏm tiếp điện thoại, bên kia ông chủ nói cuối tuần không đủ nhân lực nên phải đến công ty tăng ca. Lại là tăng ca. Vu Hằng tức đến xì khói trên đầu, nghĩ thầm nếu không phải tăng ca nhiều quá, hắn tự nhiên lại đi sinh ra cái ảo giác kia à. Vì sao hắn lại toàn gặp xui xẻo thế chứ. Đều là do tăng ca làm hại!

Ông chủ không thấy Vu Hằng nói gì, cho rằng hắn đã đồng ý, thế là liền vô tình cúp máy.

Vu Hằng bên này đang định ném điện thoại thì bật lên một tin nhắn, là của ông chủ, nội dung tin chỉ vắn vện hai chữ cùng với một dấu chấm than.

“Tăng ca!”

Vu Hằng bị chọc tức nhưng không làm gì được, liền nhắn trả lại một tin:

“Vậy người trước tiên đem đầu óc ta làm cho tỉnh táo trở lại!”

Sau đó ông chủ liền không có động tĩnh gì.

4. Chương 4

Trong suy nghĩ mỗi người, WC chắc hẳn là một địa phương không mấy trọng yếu. Người ta nhắc tới nhà của mình luôn lãng quên đi nhà vệ sinh, đều là nghĩ tới phòng khách thoáng mát, phòng ngủ ấm áp, gian bếp tiện nghi, có người nào gốc đến nỗi mang nhà vệ sinh ra mà bàn luận chứ.

Nhưng hiện tại nó lại vô cùng trọng yếu.

Vu Hằng hít một hơi thật sâu, đem ý nghĩ muốn đi vệ sinh áp chế xuống, thế nhưng loại chuyện này đâu phải muốn hay không muốn là được, từng trận từng trận bút rút đánh lên làm cho hắn nảy ra ý tưởng phạm tội, hay là cứ mở cửa sổ mà đi tiểu xuống dưới.

Đạo đức của một công dân được dạy dỗ kĩ lưỡng làm cho hắn phải từ bỏ vọng tưởng, do dự nhiều lần, hắn liền trực tiếp đi ra, mở cửa lớn, đi tới nhà đối diện gõ cửa.

Không lâu sau, cửa được mở, một nam nhân thoát nhìn tầm tuổi hắn thò đầu ra, trông thấy Vu Hằng có chút kinh ngạc: “Người là...nhà đối diện? Có chuyện gì không?”

“Này...Ta có thể dùng nhờ nhà vệ sinh một chút không?” Vu Hằng cực kì khẩn bách, dùng cảm nói một hơi dài.

“Có thể a.” Người nọ tránh ra một bên cho Vu Hằng đi vào: “Nhà vệ sinh nhà người bị tắc?”

“Đúng vậy...” Vu Hằng hữu khí vô lực bước vào: “Bị một thứ ghê tởm làm tắc đi!”

“...A!”

5. Chương 5

Tuy nói bởi chuyện này nên đã làm quen được hàng xóm nhà đối diện, nhưng cũng không thể đi nhờ nhà vệ sinh nhà người ta mãi được. Lần thứ hai sau khi từ nhà đối diện đi ra, Vu Hằng bóp bóp nắm tay, quyết tâm tiến về phòng của mình.

Hắn từ trên mạng tìm được ít bùa chú, từ trong ngăn tủ lấy ra vài tờ A4, cắt cắt thành những mảnh nhỏ rồi bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

Vì phòng ngừa tờ A4 không dính, hắn còn bôi rất nhiều hồ dán ở mặt sau.

Được rồi, xuất phát!

Vu Hằng nắm chặt bùa chú rồi đi ra khỏi phòng. Hắn bước từng bước một, thận trọng đi đến trước nhà vệ sinh, nâng là bùa đặt lên đầu, hít một hơi dài rồi vịn nắm cửa.

Cái vật thể kia quả nhiên vẫn còn lơ lửng trong không trung.

Vu Hằng nâng bùa chú lên, hướng về phía cái thứ kia mà chụp mạnh. Nhưng lại ngoài dự tính, hắn cứ nhiên xuyên qua.

Tay cầm bùa chú đông cứng lại, Vu Hằng ngẩn người, khi hắn lần nữa phản ứng được, suy nghĩ đầu tiên hiện lên là: “Đem đầu trực tiếp chôn ở bồn cầu, vĩnh viễn không muốn đi ra”, bất quá một chút lý trí còn sót lại đã ngăn cản hắn cắm đầu vào bồn cầu mà tay phải nhất quyết đem bùa chú dính lên trán.

Thật không dễ dàng gì mới làm được, không thể lãng phí.

Dán xong, tầm nhìn của Vu Hằng bị che đi phân nửa, căn cứ theo câu nói “Nhắm mắt làm ngơ”, hắn đơn giản nhắm mắt lại, sờ soạng lối ra tiểu đệ, nhắm ngay bồn cầu bắt đầu đi tiểu.

“Cái này...người không đứng chỗ..” Giữa không trung truyền đến âm thanh.

Vu Hằng không tự chủ được mà run rẩy.

“A, người tiểu ra ngoài rồi.”

...

6. Chương 6

Vu Hằng từ trong túi áo tìm ra gói thuốc và bật lửa, hút một điếu cho bình tĩnh rồi lúi ghế ngồi trước nhà vệ sinh, suy nghĩ một chút vẫn là mắt nhắm lên, chân bắt chéo, cau mày cảm tức nhìn cái thứ trong nhà vệ sinh, một bên nhìn chăm chăm, một bên vẫn là run rẩy.

Đối phương vẫn như cũ, một bộ mặt không rõ là biểu tình gì, lơ lửng trên nắp bồn cầu. So ra mà nói, Vu Hằng rõ ràng bị đả bại.

“Khụ.” Vu Hằng hắng giọng: “Cái kia... người...người là ai?” Vốn nghĩ trưng ra một bộ dáng thập phần uy hiếp, trái lại lúc cuối run rẩy một chút, cái chữ “ai” kia có chút biến điệu.

“Cái này...” Vật kia lấy tay cọ cọ cằm rồi lại chỉ chỉ vào chính mình: “Người hỏi ta a?”

“Không phải người thì còn ai vào đây!”

“Nga...Ta là xí thần.” Vật kia gật gật đầu, nghiêm mặt nói.

...Xí...Thần...

Vu Hằng cảm giác điều thuốc trong miệng mình bị cắn thành hai đoạn.

...Hắn nên đi bệnh viện tâm thần thôi...

7. Chương 7

Không cùng chủng loại quả nhiên có chút chênh lệch.

Vu Hằng đã cảm nhận sâu sắc được điều này.

Đối phương tựa hồ không trông thấy biểu tình phức tạp của Vu Hằng, vẫn tiếp tục nói, tính thoảng còn khoa tay múa chân phụ họa.

“Kỳ thực là hiện tại WC ngày càng nhiều, chúng ta nhân lực không đủ, cho nên Diêm Vương lệnh ta đến trước hai ngày.” Người nọ nhe răng cười đến xán lạn: “Ta là thực tập sinh ngày hôm qua vừa tới, xin chào.”

“Thực tập sinh...” Vu Hằng vuốt vuốt mặt: “Tại WC nhà ta?”

Người nào đó gật gật đầu.

Vu Hằng trầm ngâm một lúc, cũng học theo mà gật đầu: “Ta phải xưng hô thế nào đây?”

“Mục Quang Minh”

“Tên rất hay!” Vu Hằng từ trong đáy lòng cảm thán.

“Cảm ơn!”

8. Chương 8

Tuy rằng hiện nay vẫn chưa xác định Mục Quang Minh thuộc chủng loại nào, nhưng Vu Hằng đối với tên kia phần nào mất dần đi cảnh giác thật ra mà nói, hẳn nghĩ rằng đều cũng là người làm công cả, tội gì phải khó dễ nhau.

Mọi thứ lại trở về như thường lệ, người nên đi làm thì đi làm, người nên canh WC thì tiếp tục canh WC, chỉ là Vu Hằng bớt thời gian đi siêu thị mua về một cái bộ đặt dưới gần giường dù có không sợ đi nữa, hẳn cũng không đủ dũng cảm trước mặt người khác móc ra tiểu đệ nhà mình mà đi. Huống chi hiện tại WC này vẫn là nơi người ta công tác, tốt xấu gì cũng coi như là nơi công cộng, tuy rằng WC nhà hắn bỗng chốc biến thành nơi công cộng vẫn là khiến hắn có chút phiền muộn.

Dựa theo giải thích của Mục Quang Minh, mỗi nhà vệ sinh đều có một vị thần riêng, chẳng qua đây là nơi công tác cấp thấp nhất, bị thần giới phỉ nhổ. Cho nên vị thần không phải là những vị thần về hưu thì cũng là những tân thần được lựa chọn ra từ hỗn phách của những thân thể mới chết.

Mục Quang Minh lúc lắc rủ xuống hai chân trong không trung: “Nghe tiền bối nói, chờ thân thể ta được hỏa tang tốt thì ta sẽ chính thức thuộc về thế giới bên kia. Đến lúc đấy người sẽ không nhìn thấy ta nữa. Sau này đi vệ sinh nhớ phải nhắm mắt cẩn thận nha.” Người kia nói xong, không biết nghĩ tới cái gì lại ôm bụng cười ha ha tới nửa ngày.

Vu Hằng nghe hắn cười đến cao huyết áp: “Cười cái sht a!” Hắn đổi tư thế chồi, hung hăng hút điều thuốc: “Nói như vậy, người vừa mới chết!”

“Chết rồi, chẳng qua không hiểu vì sao lại mang bộ dáng này.” Mục Quang Minh cúi đầu nhìn tay mình, đột nhiên kinh ngạc: “Lẽ nào không ai phát hiện ra thi thể của ta, cho nên ta vẫn là mang bộ dáng này.”

“...” Miệng Vu Hằng giật giật, không nói chuyện.

Mục Quang Minh nặng nề thở dài, u oán nói: “Chưa biết chừng thi thể ta đã thối nát rồi.”

“...”

9. Chương 9

Vu Hằng cơ hồ mỗi ngày đều mang ghế ngồi trước cửa nhà vệ sinh cũng Mục Quang Minh nói chuyện phiếm, mà nếu không còn gì để nói, hắn cũng ngồi đấy tựa hồ đã thành thói quen.

Một ngày nào đó, Vu Hằng nhận được điện thoại từ nhà gọi đến, mẹ hắn đầu bên kia thao thao bất tuyệt hết dặn cái này rồi lại cái kia, cuối cùng là câu “Gần đây thế nào?” Hắn rất muốn nói ra chuyện của Mục Quang Minh nhưng suy nghĩ một lúc vẫn là cái gì cũng không nói.

Thời điểm cuối tháng, công ty yêu cầu mọi người cống hiến thời gian nghỉ ngơi của mình, nói trắng ra chính là tăng ca. Vu Hằng đáy lòng đem lãnh đạo trực tiếp lần qua lần lại, đem đến mười tám họ hăng hái mắng, mắng chán lại quay sang rửa xả cái xã hội vạn ác này.

Rạng sáng ngày thứ hai, mọi người mới được nghỉ ngơi chút xíu, Vu Hằng ngáp một hơi, tự pha cho mình một ly cà phê, ngồi tại chỗ làm ra bộ dáng “cá ươn” mà nằm dài ra bàn, bất quá bị đồng nghiệp nhắc nhở về “Hình tượng của người trẻ tuổi”, hắn chỉ có thể hậm hực ngồi thẳng dậy.

Mấy đồng nghiệp khác úp sấp xuống bàn mà ngủ, mấy người lồi chuyện nhà cửa ra thảo luận, còn có hai tên lén lút kiểm mấy chuyện thể hiện “dục vọng nguyên thủy của con người” mà xem xét. Vu Hằng không có tinh thần gia nhập, đơn giản chỉ là nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính mà phát ngốc.

Bất tri bất giác trong lòng lại hiện lên khuôn mặt của Mục Quang Minh cùng biểu hiện ủy khuất khi nói: “Chưa biết chừng thân thể ta đã thối nát hết rồi.”

Vu Hằng ngáp một cái, thuận tay vào mạng tìm tòi, hấn gõ vào mục tìm kiếm ba chữ “Mục Quang Minh”, tin tức nhảy ra một đồng nhưng lại không có cái hấn muốn.

Muốn dựa vào một cái tên để tìm đúng tin tức, thật đúng là có chút trắc trở.

“Uhm?” Đồng nghiệp sát vách nhìn chăm chăm gương mặt mệt mỏi của Vu Hằng, nhìn màn hình trình duyệt của hắn thì nâng mi mắt lên hỏi: “Cậu tìm tên này làm gì?”

Vu Hằng nghe giọng nói đối phương, thấy hắn có vẻ biết gì đó liền thăm dò: “Anh biết à?”

Đồng nghiệp gật đầu: “Biết một người tên như thế.” Hắn che miệng ngáp một cái, lười biếng nói: “Thời gian trước không phải đăng tin rầm rộ lắm sao.”

“Lúc nào?”

“Đã một khoảng thời gian rồi đi, bất quá lúc đấy chúng ta đang bận tối mắt tối mũi, hẳn là không có thời gian để ý.” Đồng nghiệp thuận tiện đem cà phê của Vu Hằng uống gần hết: “Hình như là ngã cầu thang đập đầu đi.”

“...” Nhìn cười.

Vu Hằng hơi hơi cúi đầu, trưng ra bộ dáng cảm thán: “Thật đáng tiếc, thoát nhìn còn trẻ tuổi, liền chết đi như vậy...” Hắn còn chưa nói hết đã bị đồng nghiệp đánh một phát vào đầu: “Người thối mồm, người này còn chưa có chết nha!”

“...A!”

10. Chương 10

Vu Hằng cơ hồ là bay về nhà, lúc mở cửa vội đến mức đánh rơi chìa khóa hai lần, hắn chạy nhanh đến WC, Mục Quang Minh vẫn như cũ treo lủng lẳng trước mặt, một tư thế thông dong, nhàn nhã.

“...Người muốn đi!” Mục Quang Minh đem Vu Hằng đang điên cuồng thử dốc xem xét một phen, sau đó bay qua góc khác của nhà vệ sinh: “Ta chuẩn bị xong rồi, người tiểu đi...”

“Tiểu cái đầu người!” Nếu như lúc này có thể chạm vào, hẳn nhất định sẽ lòi cái người kia úp xuống bồn cầu: “Người trước khi chết có phải hay không đang ở phương Bắc? Ở cùng với dương của người?”

Mục Quang Minh chậm chậm bay lại gần, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn chăm chăm Vu Hằng: “Như thế nào người lại biết rõ vậy?”

“Đi cầu thang ngã đập đầu?”

“Chính là...”

Nếu như Vu Hằng không nhìn lầm, người này thật giống như đang đỏ mặt.

“Cái này...” Mục Quang Minh gãi gãi đầu “Người từ đâu mà biết được chuyện này?”

Vu Hằng cũng không có trả lời mà hỏi tiếp một câu: “Người biết rõ chính mình vì cái gì lâu như vậy mà thân thể vẫn chưa trong suốt không?”

Mục Quang Minh cực kỳ kinh ngạc, chớp chớp con mắt: “Cái này người cũng biết?”

Vu Hằng trông thấy đối phương một chút cũng không tỏ ra nóng lòng muốn biết chuyện của bản thân, bực đến vò đầu bứt tóc mà nói: “Bởi vì người còn chưa có chết!”

11. Chương 11

Mục Quang Minh bày ra biểu tình chán kinh quá độ, mắt mở lớn trừng trừng nhìn Vu Hằng, đôi chân nguyên bản lúc nào cũng lắc lư giờ đông cứng. Vu Hằng vốn không có kiên nhẫn, lại thấy đối phương nửa ngày rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì liền bốc hỏa. Hắn cầm cái xô hướng chỗ người kia ném đến nhưng không ngoài sở liệu, vẫn là xuyên qua.

Vu Hằng cắn răng hừ hừ vài tiếng, Mục Quang Minh vẫn là bất động, xoay người đi vào phòng.

Vội vội vàng vàng đem máy tính xách tay đặt lên, cảm thấy vô cùng may mắn khi tai nạn kia không làm chết cái người này, đầu tiên là tăng ca không đào ra thời gian, sau lại cùng cái tên kia trong WC ta kéo người đẩy dây dưa không rõ.

Cắm mạng xong, Vu Hằng vội vã dạo một vòng các trang tin tức, lần mò từng bản tin, nghe giọng điệu chậm rì rì của phát thanh viên, huyết áp hắn cảm tưởng như tăng không ngừng, nghĩ muốn tua nhanh nhưng lại sợ bỏ qua mất phần quan trọng. Vu Hằng đơn giản vào bếp pha mì ăn liền, vừa ăn vừa xem.

Lúc quay trở lại phòng, Vu Hằng liếc mắt vào nhà vệ sinh, cái tên kia vừa nãy đáng ngồi thế nào, bây giờ vẫn y nguyên như thế, một chút cũng không hề thay đổi.

Tự vỗ vỗ mặt, Vu Hằng tiến đến chỗ máy tính, bật tin tức lên, vừa ăn vừa chăm chú theo dõi.

Xem thẳng cho đến cái thứ tư, Vu Hằng mới thấy được tin tức có vẻ liên quan đến Mục Quang Minh, bất quá cùng lời đồng nghiệp hắn nói có chút không khớp.

Trên tin tức nói bởi tầng dưới chung cư có hộ gia đình sửa sang lại nhà cửa, lại vô ý để vật liệu trơn trượt ngoài hành lang, Mục Quang Minh vừa lúc đi qua không cẩn thận giẫm trúng ngã ngã ra đằng sau, đầu va đập mạnh xuống đất, thế nhưng đúng vào thời điểm mọi người đi làm hết, thẳng đến chiều tối mới có người phát hiện. Gia đình kia một chút áy náy cũng không có, kêu gào nói người đi đường không cẩn thận, chẳng thể trách người ngoài. Tin tức kia cũng không có đưa lên ảnh của Mục Quang Minh, trái lại lại có ảnh chụp vết máu khô kinh người, thật là có chút giật mình. Vu Hằng sờ sờ cái ót, tên kia lúc ngã xuống chắc đau lắm!

12. Chương 12

Ngày hôm sau Vu Hằng được nghỉ nhưng vẫn là chiếu theo thời gian đi làm mà rời giường, bởi vì tối hôm trước lên mạng tới tận khuya nên bây giờ có chút mơ mơ màng màng.

Vừa đi vừa ngáp đến nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt tỉnh táo, lúc hứng nước thuận tiện quay mặt sang nhìn Mục Quang Minh giữa không trung, tư thế cùng vẻ mặt đại ra, chung quy vẫn không có gì thay đổi.

Vu Hằng không lên tiếng, lẳng lặng làm xong mọi việc, xoa xoa cái đầu tổ quạ rồi tự đi chiên hai quả trứng, bỏ vào hai bát, bụng đến trước cửa nhà vệ sinh, một chút cũng không cảm thấy ăn bên cạnh WC có gì đó không đúng.

“Ang rút cục khiếp sợ xong chưa?”

Mục Quang Minh vẹo vẹo cái đầu, hai mắt lộ vẻ mờ mịt, trống rỗng, y nhìn về phía Vu Hằng, hai tay nhéo nhéo mặt: “Tại sao có thể như thế...!”

“Xem ra còn chưa phục hồi nha.” Vu Hằng đứng dậy bưng ly sữa bò, uống một ngụm rồi tiếp tục nói: “Nếu như người khác biết được mình chưa chết chắc sẽ sung sướng nhảy dựng lên, tại sao anh lại bày ra cái vẻ kinh hãi đó?”

“Nói như thế nào đây...” Mục Quang Minh cọ cọ mặt: “Kỳ thực năng lực thích ứng của tôi rất kém.”

“Tôi như thế nào lại cảm thấy anh rất hợp với WC nhà tôi nhỉ!”

“...Anh xác định tôi không có chết?”

“Vậy anh có thể giải thích tại sao cho đến bây giờ tôi vẫn nhìn thấy anh không?”

“Tôi là xí thần...” Mục Quang Minh cau mày, thoát nhìn có vẻ ủy khuất.

Vu Hằng một hơi uống hết ly sữa, sau đó đem bát cũng ly vắt trong nhà bếp, tiếp theo vòng lại, xoa xoa cái bụng mà nói: “Theo tôi thấy, trừ bỏ việc làm phiền tôi trong WC thì xí thần như anh không có lấy một điểm hữu ích.”

“...Có chút ích lợi không phải có thể nhìn ra ngay nha.”

“Ví dụ...?”

“Bảo trì cống thoát nước thông suốt... nhiều việc nữa.”

“Nói vậy vậy vị nhân viên thông cống không phải thành thần hết sao.” Vu Hằng cười nhạt: “Tóm lại nếu anh chưa chết, liền ngoan ngoãn sống sót, không có việc gì thì ngồi trong nhà vệ sinh nhà tôi làm gì, tôi vẫn còn muốn ngồi bồn cầu nha.”

“Không được!” Mục Quang Minh nghiêm túc lắc đầu.

“Sao không được?”

“Tóm lại chính là không được.” Mục Quang Minh nói xong lời này liền xoay người quay đi, để lại Vu Hằng ở đằng sau bị câu nói đó làm cho tức nghẹn họng.

13. Chương 13

Vẫn giữ nguyên bộ dáng như tối hôm trước, Mục Quang Minh yên lặng không nhúc nhích đưa lưng về phía cửa, mặc cho Vu Hằng cầm bồn cầu hươ như nào cũng không thay đổi, điều này làm người nào đó phiền muộn không ngớt.

Thẳng đến khi ăn xong bữa trưa, tên gốc kia vẫn không có dấu hiệu động đậy, Vu Hằng chỉ đơn giản cầm áo khoác, đi ra ngoài.

Tối hôm qua xem tin tức Mục Quang Minh trên mạng, tuy rằng không có ảnh chụp chân dung nhưng có quay lại hình ảnh bệnh viện, giống như quảng cáo làm Vu Hằng có ấn tượng sâu sắc.

Ra đầu đường bắt taxi, Vu Hằng nói tên bệnh viện rồi quay ra nhìn phía ngoài cửa sổ. Tài xế kia cực kì lão luyện, nhấn ga thẳng bệnh viện mà hướng tới.

Vu Hằng không biết rõ chính mình vì cái gì đột nhiên muốn đến bệnh viện đấy, trên đường đi hắn cũng nghĩ vài lần nhưng nghĩ chưa ra đáp án thì đã đến nơi.

Thanh toán tiền, xuống xe, vào trong sảnh, Vu Hằng tại bàn tiếp tân hỏi được số phòng của Mục Quang Minh, hít sâu mấy hơi rồi mới bước vào thang máy.

Trong phòng bệnh có bốn giường, Vu Hằng liếc qua một lượt liền dứt khoát đi về phía giường trong cùng.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt này lâu như vậy, nhận không ra mới là bất thường đi, tuy rằng cái khuôn mặt nhìn mấy ngày nay vẫn không có chân thực bằng cái trước mắt này.

Vu Hằng nhẹ nhàng bước đến cạnh giường bệnh, nhìn Mục Quang Minh đang nằm trên giường, thân hình gầy yếu, sắc mặt trắng bệch, duy chỉ có đầu tóc là vẫn được chải gọn gàng.

Ngồi bên giường bệnh có một phụ nữ trung niên, từ khi Vu Hằng tiến vào thì vẫn không nhìn hắn, thẳng đến khi hắn dừng lại bên giường Mục Quang Minh thì mới ngẩng đầu lên nhìn.

Trên đời này ngoại trừ ông chủ ở công ty, Vu Hằng đối đãi với người lớn tuổi rất lễ phép, hắn hướng phía người phụ nữ trung niên gật đầu.

Người phụ nữ ấy đứng lên, tuy sắc mặt nàng không tính là tốt nhưng vẫn có chút tinh thần: “Cậu là...?” Nàng nghi hoặc nhìn về phía Vu Hằng.

Vu Hằng chỉ chỉ Mục Quang Minh: “Cháu đến thăm y.”

“Cậu là bạn của Quang Minh?”

Trong nháy mắt, Vu Hằng cơ hồ muốn trả lời là mình bị y ám nhưng lại kịp thời nhin xuống.

Nghĩ đến quan hệ của hắn với Mục Quang Minh hiện nay cũng coi như hòa hợp, xưng hô một tiếng bạn bè cũng coi như không quá đáng đi, Vu Hằng gật gật đầu, thuận tiện hỏi vài câu: “Bác sĩ có nói y lúc nào thì tỉnh không?”

“Chưa có gì chắc chắn.” Người phụ nữ cúi xuống, vuốt vuốt tóc Mục Quang Minh: “Lúc nào cũng có thể tỉnh a.”

“Thực là câu trả lời tiêu chuẩn.” Vu Hằng bĩu môi, đi một vòng đến đầu giường, thân thủ túm lấy lỗ tai Mục Quang Minh. Khi ngón tay hắn chạm vào lỗ tai đột nhiên liền sinh ra cảm giác không chân thực, nghĩ lại chỉ vừa nãy còn cầm bó ném y mà lại xuyên qua, giờ thì dễ dàng bắt được.

Vu Hằng nhú mày, định đánh vài cái lên mặt Mục Quang Minh, lại đột nhiên ý thức được bác gái kia còn đang ở bên cạnh, thế là đành thu hồi tay, cười một tiếng nói: “Y thực phiền nha, ngủ lâu như vậy coi như là kỳ tích, mà y sẽ nhanh tỉnh thôi, cho nên bác cứ coi đây là cơ hội để nghỉ ngơi đi.”

Người phụ nữ trung niên cũng chính là bác gái Mục Quang Minh cười khổ gật đầu, tiếp đến lại thở dài một hơi, chẳng biết nghĩ cái gì mà ngay cả tiếng thở dài phát ra còn có âm rung rất nhỏ.

Vu Hằng vừa định lên tiếng an ủi vài câu, thời khắc mấu chốt lại không biết nói gì, đang hung hăng chửi bản thân trong lòng thì bác gái hít một hơi, hướng về phía Vu Hằng cười hiền lành: “Cảm ơn cậu!”

Được người cảm ơn đặc biệt có chút xấu hổ, Vu Hằng cười gượng lại cúi đầu nhìn Mục Quang Minh, hắn vốn không nghĩ sẽ làm rõ nguyên nhân mình lại đến bệnh viện, giờ nhìn thấy cái vị thần kia rồi lại càng thấy bản thân không có lý do gì để tiếp tục ở lại đây nữa liền hướng bác gái kia cáo từ: “Bác à, cháu xin phép về trước nha.”

Bác gái đáp lại một tiếng, chỉ là giữa lúc Vu Hằng xoay người, nàng gọi lại: “Cái này...ta vừa rồi đã muốn hỏi, không biết...cậu có phải bạn trai của Quang Minh không?”

“...Bác nói gì?”

14. Chương 14

Sau khi về đến nhà, cởi giày, Vu Hằng liền trực tiếp để chân trần mà bước về phía nhà vệ sinh, ngồi xuống cái ghế đặt trước cửa, đầu tiên là ngửa đầu nhìn thoáng qua, vẫn thấy Mục Quang Minh như cũ ngồi yên bất động, không khỏi than nhẹ một tiếng.

“Có khỏe không, ngoài trừ việc thỉnh thoảng nước tiểu bắn ra ngoài thì mọi chuyện vẫn bình thường đi.” Mục Quang Minh đối mặt vách tường không biết đang thì thầm cái gì: “Sau đó còn chạy sang nhà hàng xóm mượn WC làm xí thần nhà đó chạy sang tìm ta mượn, nhưng là ngày hôm sau liền đi mua bô...”

“...” Vu Hằng ho khan vài tiếng, Mục Quang Minh quay lại, nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi cười: “Đã về rồi?”

Trông thấy nụ cười sáng lạn, Vu Hằng chỉ muốn lật bàn nha, tên kia thật giống như đang kích hắn để hắn đi tiểu đúng chỗ, nhưng dù sao cũng không phải chuyện to gì, đơn giản coi như không nghe thấy: “Anh vừa nói thầm cái gì vậy?”

Mục Quang Minh chỉ chỉ vách tường trước mặt: “Tôi đang nói chuyện cùng Lý bá đó.”

“...”

“Hắn hôm nay vừa bị điều đến hàng xóm nhà chúng ta, nhà đó có con bé lúc nào cũng tiểu ra ngoài, thực là đau đầu nha.” Mục Quang Minh cười nói.

Vu Hằng vội ho một tiếng: “VẬY tiếp tục nói đi.” Vu Hằng vừa định quay lại phòng, lại nghe được Mục Quang Minh giới thiệu: “Hắn chính là Vu Hằng đó.”

“Không cần giới thiệu, dư thừa!” Vu Hằng tại trong phòng nói chen vào một câu.

“A, cái kia, Vu Hằng...” Mục Quang Minh bỗng nhiên kêu to.

Vu Hằng lắc lư lần nữa lết đến trước cửa nhà vệ sinh, làm mặt nghiêm trọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Chiều nay lúc cậu đi ra ngoài, điện thoại reo suốt, trước lúc cậu về không lâu vẫn còn reo một lượt nữa.”

Vu Hằng vừa nghe, vội vã sờ sờ túi áo, quả nhiên điện thoại di động không có trong người. Hắn vội vàng chạy về phòng cầm điện thoại lên xem, có hơn mười cuộc gọi nhỡ, đều là của mẹ, nghĩ thầm trong nhà phải hay không có chuyện không hay xảy ra liền nhanh chóng gọi lại.

Đầu dây vang lên mấy tiếng liền có người bắt máy, vốn tưởng rằng mẹ sẽ mắng cho một trận, thế nhưng lại là giọng mẹ ghen ngào: “Con có thời gian thì liền về nhà một chuyến đi, cậu con qua đời rồi.”

Tin tức này tới thật đột ngột, Vu Hằng cố gắng tiêu hóa, trong điện thoại mẹ hắn còn nói gì đó, hắn chỉ ậm ừ đáp lại rồi cúp máy.

Nhà cậu hắn từ khi hắn còn bé đã xuất ngoại, liền hai mươi năm cũng không có trở về, cảm tình tuy rằng không sâu đậm nhưng cũng không phải là không có cảm giác gì.

Xoa xoa ót, Vu Hằng chậm chậm bước đến trước nhà vệ sinh, ngồi xuống, trực tiếp dựa lưng vào tường.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Mục Quang Minh dò hỏi.

Vu Hằng thở dài: “Cậu tôi qua đời!”

15. Chương 15

Vu Hằng hướng công ty xin nghỉ phép vài ngày, vốn tưởng rằng phải lấy đơn từ chức ra uy hiếp thì mới có được ngày nghỉ trong tay, ai ngờ vốn vẹn có vài phút sau đã được đồng ý, mà người ký lại là ông chủ chuyên bóc lột sức lao động của nhân viên kia, thật là cho Vu Hằng có cảm giác không thể hiểu nổi trong lòng.

Trước khi đi một đêm ngoài ý muốn nhận được điện thoại của bác gái Mục Quang Minh, đó là hắn có được khi lần trước đến bệnh viện.

Bác gái Mục Quang Minh đầu kia điện thoại cơ hồ khóc không thành tiếng, phải nói mấy lần Vu Hằng mới nghe được rõ, gì mà bắt đầu từ đêm qua, bệnh tình của Mục Quang Minh chuyển biến xấu, bác sĩ nói đang trong tình trạng nguy kịch.

Vu Hằng không biết rõ nên an ủi thế nào liền dứt khoát chuyển điện thoại sang chế độ loa, bật âm lượng đàm thoại lên mức cao nhất rồi đứng trước cửa nhà vệ sinh, tiếng khóc ghen ngào vang lên rõ ràng.

Mục Quang Minh như cũ lơ lửng trong không trung, tia sáng quá mờ nên Vu Hằng không thể nhìn thấy nét mặt y.

Cắt đứt điện thoại, Vu Hằng thu hồi lại, lúc xoay người đi lại vô tình nghe thấy tiếng thở dài.

“Cho dù tôi sống, cũng chỉ làm cho họ mất mặt mà thôi.” Mục Quang Minh thanh âm so với dĩ vãng muốn trầm hơn rất nhiều: “Như thế này không phải tốt hơn sao!”

Vu Hằng không nói gì.

“Kỳ thực tôi là đồng tính luyến ái, sau khi lên đại học mới phát hiện được tính hướng của mình, ngày đó không cẩn thận bị ngã chính là tôi đang suy nghĩ làm thế nào để nói với gia đình, không nhìn đường, cho nên ...” Mục Quang Minh hí mắt cười, nụ cười ấy cũng giống như giọng nói, buồn.

Vu Hằng lắc đầu: “Tôi ngày hôm qua đến bệnh viện thăm anh.” Hắn chỉ chỉ Mục Quang Minh, lúc ra về bác anh có gọi tôi lại hỏi xem tôi có phải bạn trai anh không, còn nhờ tôi thường xuyên đến nói chuyện với anh, cũng coi như một phương pháp trị liệu giúp anh mau tỉnh.

“...Gì?”

“Cho nên đừng ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân như thế, nếu là nam nhân thì đứng lên cho tôi. Đồng tính luyện ái thì làm sao, ra đường đầy người như thế, anh có gặp qua nam nhân bình thường nào mà có WC không dùng lại bày đặt ôm bô chưa?”

Vu Hằng nói xong những lời này liền quay đầu về phòng.

16. Chương 16

Rạng sáng bốn giờ tại bến xe lửa, cả đêm hắc cơ hồ không ngủ.

Thu thập hết đồ đạc này nọ, mới ngã lưng xuống giường thì chuông báo thức đã reo lên, dụi dụi mắt mặc áo, còn cố ý bước đến nhà vệ sinh xem xét một chút.

Không có bóng người, bóng ma cũng không có.

Trở về rồi a?

Về cũng tốt.

Hay là đã trở nên trong suốt?

Vu Hằng muốn triệt để quên cái tên thần gà mờ kia, nhưng là lời giải thích vừa rồi làm tâm tình hắc không sao tốt lên được.

Tuyệt đối là trở về đi.

Xe lửa đến lúc 8 giờ 40 phút, Vu Hằng lên xe, sắp về đến nhà rồi.

Về đến nơi, hành lý chưa kịp buông, mẹ hắc đã kéo hắc đi, kêu là đi hỏa tang cậu.

Không biết rõ có phải hay không đã chấp nhận sự thật, mẹ hắc trông thật bình tĩnh.

Thời điểm tạm biệt người đã chết, Vu Hằng nói một câu: “Mong cậu nhận được chức vị cao cao một chút.”

Đến lúc hỏa táng, bầu trời âm trầm đến lợi hại, không lâu sau liền mưa nhưng không to lắm, mọi người cũng không buồn để ý.

Mục Quang Minh từng nói hồn thể mới không thuộc về thế giới này, cũng không thuộc về thế giới kia, nó là nằm giữa, kiểu như không thuần chủng gì đó.

Bởi vì hồn ma mới có vị trí hết sức đặc biệt nên sẽ có một nơi chuyên phụ trách, nhưng thỉnh thoảng cũng có chuyện cá lọt lưới, chính là những câu chuyện ma mà chúng ta hay nghe được.

Thời điểm gác đêm, Vu Hằng lôi điện thoại di động ra, nhím chăm chăm vào dãy số của bác gái Mục Quang Minh mà không dám gọi, hắc biết, nếu như đáp án không như mong đợi thì tâm tình hắc sẽ như thế nào.

Không yên lòng trải qua vài ngày, Vu Hằng đem theo hành lý một lần nữa lên xe lửa trở về nhà, chính là càng gần nhà, hắc lại càng cảm thấy tâm tình thấp thỏm không yên.

17. Chương 17

Vu Hằng chưa bao giờ hoài nghi khả năng thích ứng của bản thân, lúc trước trong nhà vệ sinh đột nhiên nhảy ra vật thể không xác định lớn như vậy, hắc còn thuận thuận lợi lợi mà tiếp nhận, hiện tại chỉ là về như bình thường mà thôi.

Vu Hằng bưng chén trà ngồi trước cửa nhà vệ sinh, không yên lòng mà uống, kết quả bị sặc.

Một tháng là khoảng thời gian nói dài thì chẳng dài, mà nói ngắn thì cũng không hắc, trước bởi vì nghỉ phép nên bây giờ công việc ngập đầu, cứ tưởng ông chủ sẽ gào thét, ai ngờ xong việc còn được chủ động tặng thêm hai ngày.

Điện thoại hân vẫn lưu số của bác gái Mục Quang Minh nhưng chưa từng gọi lần nào. Đột nhiên được nghỉ hai ngày, không có địa phương nào đặc biệt muốn đi, liền nhất quyết ở nhà ngủ.

Tối gần giữa trưa, đột nhiên một trận chuồng cửa vang lên liên hồi, Vu Hằng đang ngủ mà bị đánh thức thì tính tình không tốt cho lắm, nghĩ thầm nhân viên tiếp thị nào không biết điều giữa trưa đi quấy rầy người ta nghỉ ngơi, cau mày mang theo đầu tóc rối bời, quần áo ngủ xộc xệch trực tiếp ra mở cửa, kết quả lại ngoài ý muốn trông được một gương mặt quen thuộc, người kia nhanh như cắt luồn ngay vào trong nhà.

“Xin lỗi, rất gấp, cho mượn nhà vệ sinh!” Người này vừa nói vừa quen đường dễ dàng tìm được nhà vệ sinh.

Vu Hằng sững sốt vài giây, xoa xoa mắt, giẫm giẫm chân đi về phía nhà vệ sinh, ngồi trên chiếc ghế đã lâu không được dọn đi, bắt chéo chân: “Tiếp tục về đây làm ma?”

“Không phải ma.” Bởi vì đóng cửa nên thanh âm có chút không rõ: “Ta tốt xấu gì trước khi đi cũng đã nói với Lý bá một tiếng, nơi này là của ta, ai cũng đừng nghĩ muốn chiếm.”

Vu Hằng rung rung chân: “Quan nhân không lớn nhưng quan uy lại lớn nhỉ.”

Cửa WC được mở ra, người ở bên trong đi ra, cười đến sáng lạn: “Tốt xấu gì cũng là một quan nhân.”

Vu Hằng nhìn khuôn mặt tươi cười không hiểu sao lại cảm thấy có cỗ khí nóng xông lên trong người, mấy hôm nay còn hại hân lo lắng không phải bệnh tình chuyển biến xấu nên đã trực tiếp quy thiên rồi hay không. Thẹn đến nổi gờ chân lên, đập Mục Quang Minh một cái, chẳng qua không kiểm chế được lực, đối phương liền oanh liệt mà ngã xuống.

“Nhẹ chút coi, cái gáy còn chưa có tốt đâu.” Mục Quang Minh cẩn thận sờ gáy mình: “Dạo này công nhân làm việc không quản bệnh tình như tôi hiếm lắm nha.”

“Anh đúng là có duyên với nhà vệ sinh.”

“Sai sai sai.” Vu Hằng lắc lắc ngón tay: “Còn phải xem nhà vệ sinh nhà ai đã.”

“...” Vu Hằng nhú nhú mày: “Sao chứ, nhà vệ sinh còn phân loại à?”

“Không không.” Lại tiếp tục lắc lắc ngón tay: “Tôi chỉ lo sau này không có ai nhắc, cậu lại đi tiểu ra ngoài đi.”

“...Cút!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xi-than>